

רב"ט נעמה עינדר
עם הסב יהודה גלר.
"סבא שלי אדם
מאוד צנוע"

לוחמים ללא גבול

שוש מולא + צילום: גיל נחושתן

גלר (משמאל) מקבל את עיטור העוז מהרמטכ"ל מרדכי גור

צילום: דובר צה"ל

לא מסומן, וגלר הצליח לחלץ את הלוחמים באבידות מעטות. שלושה ימים אחר כך ביצע הגדוד בהצלחה משימת התקדמות לעבר תעלת סואץ תחת אש עזה. ב־21 באוקטובר, בעת תקיפת האויב במיסורי, הצליח גלר, כשעימו ארבעה טנקים בלבד שנותרו מהגדוד, להחזיק בשטח שנכבש.

"סגירת מעגל"

הנכדה נעמה עינדר, בת 20, היא הבכורה מבין ארבעה ילדים. אביה טייס קרב במילואים. ובכל זאת, כשהגיעה העת להתגייס העדיפה ללכת בעקבות הסב. היום היא משרתת בקרקל ועוסקת בעיקר בפעילות שוטפת בגבול מצרים. "סבא היה בהשבעה שלי כחיילת", היא מספרת, "הוא איש צבא באופיו, לא מדבר יותר מדי, אבל הוא מאוד שמח". "אני מרגישה סגירת מעגל מול סבא", היא ממשיכה, "יכולתי להיות היום בחיל האוויר, אבל הקטע של להיות לוחמת משך אותי יותר. בפועל, שריון וחי"ר עושים את העבודה השחורה בצבא. לא פשוט לקום כל בוקר ולטחון שמירות, ועוד משימות שדורשות מאמץ נפשי ופיזי. הגדוד שלנו פועל במורצבים שפזורים לאורך הגבול עם מצרים. אנחנו אחראים על מה שקורה שם מבחינת ביטחון התושבים: החל מסיכול של חדירות מחבלים, דרך מניעת חציית הגבול על ידי מסתננים או מבריחים וכלה בירי משם לעבר המדינה. ההברחות מכיוון מצרים אלינו מות. מדובר לרוב בחוליות שיורות לעבר כוח הסיוע שלנו כשהן מזוהות אותו מפטרל על הגבול. מבחינת ההתייחסות שלנו, זה נחשב לאירוע חבלני. בתקופה האחרונה אנחנו נמצאים בפעילות בגזרת בנימיין". והסב גלר מסכם: "אני גאה בכך ש־45 שנה לאחר שאני נלחמת בגבול מצרים כדי להבטיח את עתיד דם של ילדי ומשפחתי, נכדתי עומדת על המשמר באותו הגבול, במציאות קצת אחרת, ומגנה על גבול ישראל. אני שמח שהיא בחרה לשרת בצבא, להיות לוחמת ולהשקיע מעצמה. זו גאווה גדולה".

אריאל שרון. ב־10 באוקטובר 1973 מונה גלר למפקד גדוד 410, זאת לאחר ששני מפקדי הגדוד הקודמים נפצעו.

על הגדוד שהוביל גלר הוטלה משימה, שעתידה הייתה להיחרט בספר דברי הימים של המלחמה: לגרור לתעלת סואץ את גשר הגלילים – גשר נייד עשוי גלילי מתכת – שמטרתו לאפשר מעבר כוחות וציוד. "קיבלנו את המשימה על אף שהגדוד שלנו לא הוכשר לזה קודם", מתאר גלר. "לא הייתה לנו ברירה אלא למצוא פתרון, או התאמנו ופיתחנו יכולת כדי לתפעל את האירוע".

גלר מספר כי בפני כוחותיו ניצבו מספר קשיים. "הטנקים שלנו היו טנקי מגח עם שני ווי גרירה, בעוד שהגשר תוכנן להיגרר על ידי טנקים בעלי ווי גרירה מרכזי אחד. אבל הבעיה המרכזית הייתה שציר הגרירה היה בידי הצבא המצרי. בסופו של דבר הצלחנו להשתלט על הציר. ההובלה עצמה של הגשר נעשתה תחת אש ארטילרית כבדה של המצרים ותוך פיגוי מוקשים מאולתרים. לפני שגררנו את הגשר לתוך התעלה ביצעתי נסיעה על הציר יחד עם ג'קי אבן, סגן מפקד האוגדה, כדי לוודא שהכל בסדר".

הגדוד של גלר נדרש באותם ימים לקרבות מרים במתחם מיסורי שבאזור החווה הסינית. על כמה מפעולותיו באותם קרבות זכה לעיטור העוז, המוענק "על מעשה גבורה שנעשה במילוי תפקיד קרבי תוך חירוף נפש". כך, למשל, בליל ה־15 באוקטובר, בדרכו חזרה מפעולת תקיפה, עלה הגדוד על שדה מוקשים

הסב, יהודה גלר, הוביל את גרירת גשר הגלילים לתעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים וזכה בעיטור העוז על אומץ הלב שהפגין. 45 שנה אחר כך גם הנכדה נעמה עינדר, לוחמת קרקל, פועלת בגבול המצרי

רב"ט נעמה עינדר, לוחמת קרקל, הייתה צריכה לעשות גוגל כדי ללמוד שסבא שלה, אל"מ בדימוס יהודה גלר, מגיבורי מלחמת יום הכיפורים, חזר מהקרבות המרים לפני 45 שנה עם עיטור העוז. "סבא לא סיפר לנו כשהיינו ילדים מה הוא עשה", היא אומרת, "רק לאחרונה, כשחזרתי מהבסיס ויש בנו לארוחת ערב, ביקשתי ממנו לספר מה היה שם. סבא לא נכנס לפרטי־פרטים. הוא סיפר שהיה מג"ד במילואים ואחרי המלחמה חזר לשרת בקבע. הוא הסביר לי שהיה שם רצף של שלושה אירועים שבזכו תם קיבל את עיטור העוז, ושהוא בסך הכל ביצע את המשימה שהוטלה עליו, אבל לא מרגיש שזה סיפור להתגאות בו".

למה בעצם? "סבא שלי אדם מאוד צנוע. הוא לא רוצה לדבר יותר מדי על המלחמה, גם כי הוא מרגיש אחריות לאבידות שהיו שם. זה אמנם לא באשמתו, אבל ככה הוא מרגיש".

גבורה במיסורי

יהודה גלר נולד וגדל בקיבוץ גבעת חיים מאוחר. הוא התגייס לצה"ל ב־1957, שירת בחיל השריון כלוחם וכמפקד טנק ובהמשך יצא לקורס קצינים. במלחמת יום הכיפורים היה חלק מאוגדה 143, אוגדת שריון במילואים שפעלה בדרום תחת פיקודו של

אנחנו
הנכדים
של חורף
'73

18

יום כיפור תשע"ח
18.9.2018